

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 maja 2016 roku

W pozwie z dnia 24 marca 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej) powodowie J. S. i A. W., działający jako wspólnicy spółki cywilnej Przychodnia (...) s.c. w W. (dalej Przychodnia (...)) wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanej B. R. kwoty 6.601 zł wraz z ustawowymi odsetkami, w tym od kwoty 3.560 złotych od dnia 20 października 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 205 złotych od 18 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.836 złotych od dnia 4 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty. Ponadto wnieśli o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm prawem przewidzianych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w ramach ww. spółki cywilnej, zawarli z pozwaną umowę o wykonanie usług weterynaryjnych w postaci leczenia konia. Podniesiono, iż akceptując warunki umowy, pozwana została poinformowana o prawdopodobnych kosztach przeprowadzenia operacji, leczenia i pobytu konia, za które wystawiono faktury VAT. Powodowie wykazywali wolę rozwiązania sporu w formie ugodowej, które zakończyły się bezskutecznie. Mimo upływu terminu płatności, pozwana nie uiściła należności. (k. 3-5v - pozew; k. 26v-koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej)

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej) powodowie skonkretyzowali sposób dochodzenia od pozwanej kwoty ujętej w pozwie, oświadczając iż jest ona dochodzona solidarnie. (k. 29 – pismo z dnia 14 kwietnia 2015 roku, k. 33-koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 21 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. II Nc 8073/15, tut. Sąd w II Wydziale Cywilnym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (k. 34 - nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 kwietnia 2015 roku)

Od ww. nakazu zapłaty pozwana B. R. w dniu 5 czerwca 2015 roku (data nadania pisma poleconego) wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości oraz wniosła o zwolnienie jej z kosztów postępowania. Nadto wniosła o rozłożenie zadłużenia na raty.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pozwana wskazała, że w dniu 15 października 2014 roku, klacz o imieniu Sekwana została przetransportowana w stanie agonalnym do Przychodni (...) w celu ratowania jej życia. Po szoku emocjonalnym, pozwana uświadomiła sobie, że będzie musiała zapłacić za leczenie konia. Z uwagi na trudną sytuację finansową, wielokrotnie kontaktowała się z Przychodnią (...) o rozłożenie należności na raty. Podniosła, że Fundacja (...) zapłaciła 1.000 złotych za leczenie klaczy, na rzecz Przychodni (...). Pozwana wskazała, iż zobowiązała się do pokrycia zadłużenia w stosunku do Fundacji, w formie prowadzenia warsztatów edukacyjnych i zbiórek pieniężnych. Zdaniem pozwanej puszki ze zgromadzonymi pieniędzmi, zostały wysłane na adres Fundacji (...), lecz nigdy nie zostały rozliczone. Fundacja rozwiązała stosunek umowny z pozwaną, zobowiązując ją do zwrotu wszelkich materiałów należących do Fundacji. Pozwana podniosła, iż po rozwiązaniu umowy, firma (...) S.A. rozpoczęła wobec niej czynności windykacyjne. Zdaniem pozwanej, osobą odpowiedzialną za stan zdrowia klaczy była K. N., właścicielka pensjonatu dla koni, jednocześnie wskazując ją jako osobę, która powinna zapłacić za leczenie konia. (k. 37-40v - sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 41-koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej)

W piśmie z dnia 23 grudnia 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej), powodowie podtrzymali swoje dotychczasowe stanowisko. Wskazali, że pozwana próbuje przerzucić ciężar utrzymania zwierzęcia na osobę trzecią, unikając uregulowania należności w związku z niniejszą sprawą. Podnieśli, iż pozwana była w pełni świadoma kosztów zabiegu klaczy. Nadto pozwana podjęła decyzję o przedłużeniu pobytu konia w Przychodni (...), co wiązało się ze wzrostem należności. (k. 56 – odpowiedź na sprzeciw; k. 57v - koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej)

W piśmie procesowym z dnia 3 lutego 2016 roku (data nadania przesyłki poleconej) pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. (k. 62-64 - pismo procesowe)

Na rozprawie w dniu 19 lutego 2016 roku pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. (k. 69 - protokół rozprawy)

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

J. S. oraz A. W. są współnikami spółki cywilnej Przychodnia (...) s.c. w W.. (okoliczność bezsporna)

B. R. jest właścicielką konia o imieniu Sekwana. (okoliczność bezsporna)

Na mocy umowy z dnia 1 października 2014 roku, B. R. jako zleceniodawca, przekazała K. N. jako zleceniobiorcy klacz do stajni w pensjonat. Koń miał zapewnione miejsce w boksie, wyżywienie, pojenie, usługę masztalerską i codzienne wyprowadzanie na pastwisko. Na mocy § 4 pkt. 1 umowy, w razie zachorowania konia, zleceniobiorca był zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia zleceniodawcy. Opiekę weterynaryjną do czasu podjęcia decyzji w przedmiocie leczenia zapewniał zleceniobiorca, natomiast B. R. była zobowiązana pokryć w całości koszt leczenia zwierzęcia. (k. 75-76 – umowa pensjonatu konia)

W dniu 15 października 2014 roku klacz Sekwana była w stanie agonalnym. Po kontakcie telefonicznym z K. N., B. R. podjęła decyzję o przewiezieniu konia do Przychodni (...) s.c. w W.. Klacz dostała kolki, ślaniała się na nogach. Po przybyciu do Szpitala (...), w godzinach nocnych B. R. podpisała zlecenie wykonania operacji konia oraz leczenia pooperacyjnego. Przeprowadzenie operacji było konieczne do uratowania życia konia. B. R. została poinformowana o prawdopodobnych kosztach przeprowadzenia zabiegu operacyjnego (w przedziale od 4 do 6 tysięcy złotych), leczenia i pobytu zwierzęcia w Przychodni (...) – od ok. 2,5 tysięcy złotych do 3,5 tysięcy złotych. Prawdopodobny czas leczenia wynosił od 10 do 14 dni po operacji. W przypadku wystąpienia powikłań pooperacyjnych, dobowy koszt opieki nad koniem mógł wzrosnąć w granicach od 1 tysiąca złotych do 1,5 tysiąca złotych. (k. 14 – zlecenie wykonania operacji, k. 69v – zeznania świadka M. M., k. 86v-87 – zeznania B. R. złożone w charakterze strony)

Koń poddany został narkozie. Operacja zakończyła się sukcesem. Klacz przebywała w Przychodni (...) przez ok. 2 tygodnie. (k. 86v – zeznania J. S. złożone w charakterze strony)

Za przeprowadzony zabieg i czynności Przychodnia (...) wystawiła:

- w dniu 16 października 2014 roku fakturę VAT o nr (...) opiewającą na kwotę 4.860 złotych, zgodnie z jej treścią płatną do dnia 19 października 2014 roku,

- w dniu 29 października 2014 roku fakturę VAT o nr (...) opiewającą na kwotę 2.836 złotych, zgodnie z jej treścią płatną do dnia 3 grudnia 2014 roku,

- w dniu 3 listopada 2014 roku fakturę VAT o nr (...) opiewającą na kwotę 205 złotych, zgodnie z jej treścią płatną do dnia 17 listopada 2014 roku.

Pierwsza z faktur, z uwagi na wpłatę kwoty 1.300 złotych, została skorygowana fakturą korygującą nr 2/10/2014 opiewającą na kwotę 3.296,30 złotych. (k. 15-18 faktury VAT, k. 87 – zeznania B. R.)

W dniu 3 grudnia 2014 roku B. R. zawarła umowę z Fundacją (...), na mocy której zobowiązała się przeprowadzać w imieniu fundacji prezentacje multimedialne, wykłady/warsztaty na temat koni i jeździectwa, przekazywać informacje na temat działalności fundacji, jej promowania, do zachęcania wspierania fundacji, nawiązywać kontakty z placówkami edukacyjnymi w celu ustalenia terminów warsztatów, bez wynagrodzenia. Na mocy § 9 pkt. 2 umowy, zebrane darowizny miały być przeznaczone na potrzeby klaczy Sekwana. (k. 79-81 – umowa dnia 3 grudnia 2014 roku)

Część kosztów leczenia konia pokryła Fundacja (...) w wysokości 1 tysiąca złotych oraz Fundacja (...) w wysokości 300 złotych. (k. 70 – protokół rozprawy, k. 81v – zeznania J. S.)

B. R., w korespondencji mailowej prowadzonej z Przychodnią (...), wyraziła zgodę na propozycję rozłożenia należności na raty. B. R. otrzymała zgodę na odebranie konia bez wpłaty gotówki. (k. 22-23 – korespondencja mailowa)

Pismem nadanym w dniu 11 lutego 2015 roku (...) S.A. wezwała B. R. do uiszczenia należności wynikających z tytułu ww. niezapłaconych faktur. (k. 19-20 - wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania)

W dniu 1 maja 2015 roku B. R. oddała konia do adopcji. (k. 79 – umowa adopcji)

B. R. jest w trudnej sytuacji finansowej. Jest doktorantką, utrzymuje się ze stypendium. Nie pracuje. Jest prowadzona w stosunku do niej egzekucja komornicza. (okoliczności uznane za przyznane w trybie art. 230 k.p.c.)

B. R. do chwili zamknięcia rozprawy nie zapłaciła J. S. i A. W. należności wynikających z powyższych faktur VAT. (okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych w jego opisie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. W odniesieniu do dokumentów, które zostały złożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia, ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 k.p.c.). Także Sąd badając te dokumenty z urzędu nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości, co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, Sąd oparł się również na zeznaniach świadka M. M., a także przesłuchanych w charakterze stron J. S. i B. R.. Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom również w zakresie korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym.

Dokonując oceny zeznań powoda J. S. i pozwanej B. R., Sąd miał na uwadze, iż są oni bezpośrednio zainteresowani korzystnym dla siebie wynikiem niniejszego postępowania, w związku z tym ocena ta wymagała szczególnie ostrożnej i krytycznej analizy treści. Okoliczności podniesione przez B. R., a także przez J. S. znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym, poza tym były logiczne, rzeczowe i konsekwentne. Wolne były również od treści, które mogłyby podlegać negatywnej ocenie z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wobec tego, Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego.

Wskazać należy, iż okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów, tj. art. 229-230 k.p.c. bowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie ww. przepisów, jak to miało miejsce w przypadku ustalenia trudnej sytuacji materialnej pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Z kolei na podstawie art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie.

Na mocy art. 750 k.c. przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. W odniesieniu do powyższego należy zważyć, że zawierając umowę zlecenia w dniu 15 października 2014 roku, której główne elementy zostały opisane w zleceniu wykonania operacji – k. 14, pozwana zobowiązała się do uiszczenia należności z tytułu przeprowadzenia leczenia konia, natomiast Przychodnia (...) zobowiązana była do przeprowadzenia operacji i pooperacyjnego leczenia zwierzęcia.

Należy podkreślić, iż pozwana nie kwestionowała wysokości należności wynikających z wystawionych przez powodów faktur. Jedynie stwierdziła, że jej zdaniem należności z tytułu wystawianych faktur powinny być uiszczone przez K. N., jednakże w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budziło najmniejszych wątpliwości, iż to B. R. jest dłużniczką, gdyż to ona jest właścicielką konia i zleceniodawcą leczenia. Jeżeli pozwana uważa K. N. za osobę odpowiedzialną za chorobę konia ma możliwość dochodzenia swoich roszczeń odszkodowawczych przed Sądem z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania.

Jeżeli chodzi natomiast o podnoszą przez pozwaną okoliczność, że strona powodowa swymi działaniami zmusiła fundację (...) do zerwania z nią współpracy, to należy zauważyć, że jest to okoliczność nieistotna dla rozstrzygnięcia, bo nie wpływa ona na zasadność i wysokość zobowiązania pozwanej. Jeżeli fundacja nie należyście wykonała umowę z 3 grudnia 2014 roku, to również w stosunku do niej pozwana ma roszczenie o naprawienie szkody.

W konsekwencji Sąd oddalił wnioski pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków, którzy mieli być słuchani na powyższe okoliczności.

Jeżeli natomiast chodzi o stan psychiczny, w którym znajdowała się pozwana podpisując w dniu 15 października 2014r. zlecenie leczenia konia, to zdaniem Sądu z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że nie było chociażby znamion znajdowania się przez pozwaną w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli – art. 82 k.c. Jakkolwiek, oczywiście jest to, że pozwana jako właścicielka zwierzęcia, z którym jest mocno emocjonalnie związana, w sytuacji bezpośredniego zagrożenia życia zwierzęcia – stanu jego agonii, bardzo przeżywała tę sytuację, jednakże zdaniem Sądu nie można w takich sytuacjach mówić o stanie psychicznym wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji, zwłaszcza w kontekście zeznań pozwanej złożonych w charakterze strony, w których oświadczyła ona, że nie jest tak, że gdyby drugi raz miała podejmować decyzję, to zdecydowałaby się na nie ratowanie - nieoperowanie konia.

Faktem powszechnie znanym jest, że leczenie weterynaryjne jest odpłatne. Nie istnieją bowiem placówki dla zwierząt, odpowiadające swym charakterem publicznym zakładom opieki zdrowotnej świadczącej nieodpłatną pomoc medyczną dla ludzi. Jeżeli pozwana posiadała konia powinna mieć świadomość, że w przypadku jego choroby będzie musiała zapłacić za leczenie zwierzęcia.

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie natomiast do art. 482 § 1 kc, od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał za zasadne żądanie pozwu dotyczące zasądzenia od pozwanej na rzecz powodów należności stwierdzonych opisanymi powyżej fakturami VAT wraz z ustawowymi odsetkami. Biorąc bowiem pod uwagę fakt, iż terminy płatności wystawionych przez powodów powyższych faktur VAT zostały precyzyjnie określone, a od dnia następnego pozwana pozostawała już w opóźnieniu w zapłacie należności z powyższego tytułu, zasadne jest zasądzenie od niej od tych dat na rzecz powodów odsetek. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, który Sąd w składzie niniejszym w pełni podziela, faktura, w której określony został termin jej płatności, jest wezwaniem do zapłaty w rozumieniu art. 455 kc (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 roku, IV CK 28/05, Lex nr 180911). Pozwana nie kwestionowała terminów wymagalności kwot dochodzonych pozwem.

Ponadto, zasądzając odsetki ustawowe od powyższej kwoty, Sąd uwzględnił nowelizację przepisu art. 481 § 2 kc, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Do 31 grudnia 2015 roku przepis ten stanowił, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zgodnie natomiast z obecnym brzmieniem, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Stąd też:

- w przypadku zasądzonej kwoty 3.560 złotych od dnia 20 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do 16 maja 2016 roku – odsetki ustawowe za opóźnienie,

- w przypadku zasądzonej kwoty 2.836 złotych od dnia 4 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do 16 maja 2016 roku – odsetki ustawowe za opóźnienie,

- w przypadku zasądzonej kwoty 205 złotych od dnia 18 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – odsetki ustawowe za opóźnienie,

Dlatego takie właśnie kwoty, na podstawie wymienionych wcześniej przepisów, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powodów jak w punkcie I, III i V sentencji wyroku.

Mając na uwadze warunki bytowe i sytuację materialną, finansową pozwanej Sąd, orzekł, iż należy skorzystać z możliwości opisanej w art. 320 k.p.c. Za szczególne wypadki w judykaturze przyjmuje się sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny dłużnika, spełnienie świadczenia byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione i narażałoby bliskie mu osoby lub samego dłużnika na niepowetowaną szkodę. Rozłożenie należności na raty ma na celu umożliwienie dłużnikowi wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Jednakże użycie art. 320 k.p.c. musi uwzględniać i stawiać ponad prawa dłużnika, interes powoda w uzyskaniu zaspokojenia roszczenia z majątku zobowiązanego.

Jednorazowa spłata narażałaby pozwaną na niepowetowane szkody. Jej jedynym źródłem utrzymania jest stypendium, nie pracuje. Ponadto przeciwko niej prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. W późniejszym czasie nie była w stanie opłacić kosztów utrzymania konia, z którym wiązała ją silna więź emocjonalna i była zobowiązana oddać go do adopcji. Instytucje rozłożenia na raty zasądzonych świadczenia oraz odroczenia terminu jego płatności, stanowią rozwiązania często stosowane w praktyce sądowej, jako środki ochrony interesów dłużników, którzy (z powodów przez siebie niezawinionych) nie są w stanie jednorazowo uczynić zadość spełnieniu zasądzonych świadczenia, natomiast spłata ratalna lub w późniejszym terminie będzie dla nich realnie dogodniejsza.

W związku z powyższym Sąd dwie najwyższe kwoty dochodzone przez powodów tj. kwotę 3.560 zł i 2.836 zł rozłożył na 24 raty orzekając jak w pkt II i IV wyroku.

Należy zauważyć, że w niniejszym przypadku ani z ustawy ani z umowy nie wynika solidarność po stronie czynnej współników spółki cywilnej – art. 367 k.c. a contrario. W konsekwencji Sąd zasądził na rzecz powodów kwoty dochodzone pozwem ale bez zastrzeżenia solidarności wierzycieli.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 102 k.p.c. Stosownie do tego przepisu w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Z uwagi na problemy finansowe i sytuację materialną B. R. Sąd uznał, iż zasady słuszności sprzeciwiają się zasądzeniu od pozwanej na rzecz powodów pełnej kwoty z tytułu kosztów postępowania. Dlatego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powodów jedynie ich część, w wysokości 250 złotych (opłata sądowa od pozwu) tytułem zwrotu kosztów postępowania, a nie zasądził zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt. VI sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)